

Arrest

nr. 201 819 van 28 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten

met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: K(...)
voornaam: Y(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: Y(...) A(...) (°(...), Marokko); V(...) A(...) (°(...))te (...), Marokko); Y(...) A(...) (°(...), Marokko);
V(...) A(...) (°(...), Marokko); E(...) Y(...) J(...) (°(...))te (...), België); A(...)Y(...) (°(...), Marokko); Y(...) K(...) (°(...), Palestina); V(...) A(...) (°(...), Palestina)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en valse naamdracht, feit(en) waarvoor hij op 23.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 12 + 3 + 8 maanden + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 02.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 02.10.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Belgische partner, H(...) D(...) H(...) (...).

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 24.11.2017 werd zijn huwelijksaanvraag echter geweigerd door de Burgerlijke Stand van Aalst. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat hij naar België is gekomen omwille van familiale problemen in Marokko en omdat het moeilijk was om daar een job te vinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en valse naamdracht, feit(en) waarvoor hij op 23.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 12 + 3 + 8 maanden + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 02.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet

uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 02.10.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Belgische partner, H(...) D(...) H(...) (...).

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 24.11.2017 werd zijn huwelijksaanvraag echter geweigerd door de Burgerlijke Stand van Aalst. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat hij naar België is gekomen omwille van familiale problemen in Marokko en omdat het moeilijk was om daar een job te vinden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 02.10.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 02.10.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C(...) S(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Aalst

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas,

de betrokkene, K(...), Y(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 22.03.2018”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

“1. Eerste middel : schending van de art. 7 , 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht

en verzoekers rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.1

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1°; 3° en 12° Vw., en het art. 74/14 §3, 3° en 4° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.), wordt hij geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.), maakt hij het voorwerp uit van een inreisverbod (art. 7, al. 1, 12° Vw.), is hij een gevaar voor de openbare orde (art. 74/14, §3, 3°Vw.) en heeft hij niet binnen de toegekende termijn gevolg aan eerdere beslissing tot verwijdering gegeven (art. 74/14, §3, 4°Vw.).

1.2

Dat in casu verweerder de bestreden beslissing gemotiveerd heeft omdat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een niet-definitieve correctionele veroordeling dd. 23.12.2013 tot een gevangenisstraf van 12 + 3 + 8 maanden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom in casu sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde nu er slechts sprake is in hoofde van verzoeker van een niet-definitieve correctionele veroordeling dd. 23.12.2013.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden.

Dat bovendien verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het correctionele vonnis dat thans op verzet werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde op 02.10.2017, waarbij de opgelegde gevangenisstraf werd herleid tot respectievelijk 6 maanden + 3 maanden + 3 maanden (cf. stuk 8).

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht en met alle elementen heeft rekening gehouden.

1.3

Daarnaast verwijst verweerder in de bestreden beslissing onterecht naar het verzoeker betekende inreisverbod en houdt geenszins rekening met het beroep tot nietigverklaring door verzoeker ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen dit inreisverbod en de behandeldingsdatum van dit beroep vastgesteld op 27.04.208 (cf. stukken 3 en 4).

1.4

Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing dat verzoeker en mevrouw D(...) H(...) door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aalst een weigeringsbeslissing voltrekking huwelijk dd. 24.11.2017 werd betekend.

Verzoeker wil opmerken dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en verzoeker te horen.

Dat immers het Parket van de procureur des Konings op 14.11.2017 reeds een positief advies verleende aangaande de voltrekking van hun huwelijk (cf. stuk 5) en verzoeker en zijn levenspartner bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, familierechtbank een beroep hebben ingediend, een beroep welke tot op heden nog steeds hangende is en welke pas op 13 september 2018 zal worden behandeld (cf. stukken 6 en 7). Dat de persoonlijke aanwezigheid van beide partijen op deze zitting vereist is nu de rechtbank de partijen steeds persoonlijk hoort.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het positieve advies van het Parket van de procureur des Konings dd. 14.11.2017 en met het door hen op 21.12.2017 ingediende hoger beroep bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, familierechtbank en heeft nagelaten te motiveren waarom met dit nog steeds hangende beroep en zittingsdag van de

rechtbank (waarbij de persoonlijke aanwezigheid van beide partijen vereist is) geen rekening dient te worden gehouden.

Dat deze door verzoeker ingeleide juridische en nog steeds hangende procedure des te belangrijk is nu verzoeker en mevrouw D(...) H(...) voor de rechtbank hun rechten op verdediging tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aalst wensen te laten gelden en de rechtbank overtuigen dat zij wel degelijk de intentie hebben om samen een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen.

Dat deze door verzoeker ingeleide juridische en nog steeds hangende procedure tevens des te belangrijk is nu verzoeker na een positief vonnis en na voltrekking huwelijk hij een recht op verblijf bij zijn echtgenote kan laten gelden.

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.

Dat verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht en heeft rekening gehouden met het positief advies van het parket en het door verzoeker ingestelde hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Vaakst.

Het is immers onredelijk dat de door hem ingeleide procedure welke betrekking heeft op hem privé- en gezinsleven in België zou verdergezet worden zonder zijn persoonlijke aanwezigheid en zonder dat hij door de rechter kan gehoord worden.

Verzoeker wil opmerken dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand verzoeker grondig te horen en een grondig onderzoek te verrichten.

1.5

Dat verder verweerder in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met alle feiten.

Dat immers verzoeker wel degelijk in België samenwoont met zijn levenspartner en een hecht gezin vormt met haar.

Dat geenszins door verweerder een grondig voorafgaand onderzoek en een grondig verhoor van verzoeker is gebeurd alvorens verzoeker op 22 maart 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen.

Dat verweerder evenmin nalaat te motiveren waarom met verzoekers gezin in België geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

2. Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

2.1

Dat verweerder zelf uitdrukkelijk in de bestreden beslissing toegeeft, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geen grondig van de art. 3 en 8 EVRM hebben gevoerd.

Dat de bestreden beslissing derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 en 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Dat, gezien het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, verweerder éénmaal een beslissing t.a.v. verzoeker te hebben genomen hier niet meer zomaar kan op terugkomen/intrekken nu er geen enkele gegronde redenen hiertoe zijn.

De vaststelling dat nog een grondiger onderzoek van de art. 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden kan geenszins beschouwd worden als gegronde redenen om terug te komen op een eerder genomen beslissing waarbij de betrokkene van zijn vrijheid wordt beroofd, wordt opgesloten en wordt gescheiden van zijn levenspartner terwijl een voorafgaand grondig verhoor toch probleemloos kon plaatsvinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou zijn verhoord (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen.

Indien dit niet het geval was, dan kan verweerder geenszins in de bestreden beslissing verwijzen naar de verklaringen van verzoeker aangaande zijn gezin en zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 ,nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek (cf. stuk 9).

2.2

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privé- en een familie- en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Zo hield verweerder geenszins rekening met verzoekers gezinsleven, met verzoekers samenwoning te Aalst met mevrouw H(...) D(...) H(...), met verzoekers in België hangende gerechtelijke procedures (waarbij de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker vereist is) en met het positief advies door het parket van de procureur des Konings aangaande hun voorgenomen huwelijk (het parket van de procureur des Konings is immers van oordeel dat verzoeker een oprechte relatie heeft met mevrouw H(...)D(...) H(...)).

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België, met name zijn samenwoning met zijn levenspartner te

Aalst, met hun hangende beroep tegen het inreisverbod en tegen de weigering voltrekking huwelijk, met het positief advies door het parket van de procureur des Konings aangaande hun voorgenomen huwelijk,...

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu verzoeker de intentie heeft om te huwen met mevrouw H(...) D(...)H(...), beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde hangende heeft (waarbij de persoonlijke aanwezigheid op de zitting van deze rechtbank vereist is) en reeds een positief advies aangaande zijn voorgenomen huwelijk werd verleend door het parket van de procureur des Konings.

Verweerder verwijst als gevaar voor de openbare orde naar een niet-definitieve gevangenisstraf van 23.2.2013 terwijl er reeds een vonnis werd gewezen op verzet op 2.10.2017.

In casu heeft er door verweerder geen enkele concrete belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Dat overigens uit de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker door verweerder niet voorafgaandelijk en grondig werd gehoord aangaande zijn gezondheid, zijn privé-of gezinsleven in België, zijn samenwoning met zijn levenspartner, zijn hangende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, het (positieve) advies van het parket van de procureurs des Konings aangaande zijn voorgenomen huwelijk,....

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoeker heeft plaatsgevonden.

2.2

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.3

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familielevens en met zijn gezondheidstoestand.”

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.2.5. De verzoekende partij voert aan dat zij heden samenwoont in België met haar levenspartner en met haar een hecht gezin vormt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van een woonstcontrole op 22 maart 2018 aan de politie van Aalst verklaarde dat

zij onderhouden wordt door haar vriendin. Uit het “*Formulaire confirmant l’audition d’un étranger*” van 22 maart 2018 blijkt dat de verzoekende partij aangaf dat zij in België is omdat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw H.D.H. In het administratief dossier bevindt zich voorts ook de beslissing tot weigering huwelijksvoltrekking tussen mevrouw H.D.H. en de verzoekende partij van 24 november 2017 alsook het positief advies van het parket met betrekking tot het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij en mevrouw H.D.H. van 14 november 2017. Ook uit een vragenlijst van 28 augustus 2017 blijkt dat de verzoekende partij aangaf een duurzame relatie in België te hebben met mevrouw H.D.H., met wie zij een aanvraag heeft ingediend te Aalst om te huwen. Uit een rapport DID van 30 augustus 2017 blijkt dat de verzoekende partij in de gevangenis bezoek ontvangt van mevrouw H.D.H. alsook van haar schoonmoeder en dat zij ter gelegenheid van een interview in de gevangenis van Mechelen op 28 augustus 2017 verklaarde dat zij verloofd is met mevrouw H.D.H., dat zij een duurzame relatie hebben in België en dat zij een aanvraag hebben ingediend in Aalst om te huwen.

3.2.6. Betreffende de relatie tussen mevrouw H.D.H en de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Belgische partner, H.D.H. (...) ° 23.10.1992. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 24.11.2017 werd zijn huwelijksaanvraag echter geweigerd door de Burgerlijke Stand van Aalst. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit voorgaande motieven blijkt *prima facie* dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven niet aanvaardt doordat de huwelijksaanvraag van de verzoekende partij en mevrouw H.D.H., met wie zij verklaart een relatie te hebben, werd geweigerd.

3.2.7. Zoals de verzoekende partij op het eerste gezicht terecht voorhoudt in haar eerste middel heeft de verwerende partij nagelaten rekening te houden met alle elementen en blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij rekening hield met het positief advies van het parket. De Raad stelt vast dat het positief advies inzake het huwelijk zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij kan op het eerste gezicht gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom met haar gezin in België geen rekening dient te worden gehouden. Immers wijst de verwerende partij er wel op dat de huwelijksaanvraag werd geweigerd, doch kan in de motieven van de bestreden beslissing niet gelezen worden waarom de relatie geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Uit een weigering van een huwelijksaanvraag kan immers op het eerste gezicht niet *ipso facto* het niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met een partner worden afgeleid, minstens verduidelijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing niet op welke wijze de weigering van de huwelijksaanvraag het niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven aantoonde.

Waar de verwerende partij in haar verweernota opmerkt dat er van een beschermingswaardig gezinsleven geen sprake is daar de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing van 24 november 2017 geoordeeld heeft dat er sprake is van een schijnrelatie, dat de ambtenaar bijgevolg geweigerd heeft om het huwelijk te voltrekken, omdat de relatie niet oprecht is maar slechts tot doel heeft (minstens in hoofde van de verzoekende partij) om aan de verzoekende partij een verblijfsvoordeel te verschaffen, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering is die geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan gelezen worden, noch blijkt uit het administratief dossier. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van het gezinsleven is uitgegaan van een schijnrelatie zoals deze blijkt uit de weigering van het huwelijk, doch enkel dat zij is uitgegaan van een weigering van het huwelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat *prima facie* deze *a posteriori* motivering geen afdoende steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt uit de huwelijksweigering door de stad Aalst op het eerst gezicht niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand *in casu* geoordeeld heeft dat het een schijnrelatie betreft, dat de relatie niet oprecht is maar slechts tot doel heeft om aan de verzoekende partij een verblijfsvoordeel te verschaffen.

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het motief dat de intentie te huwen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op een verblijf doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Immers wordt geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar het al dan niet bestaan van het gezinsleven en beperkt de verwerende partij het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM tot de intentie te huwen en de weigering van een huwelijksaanvraag.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan zij kennis had.

3.2.8. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

3.2.9. Bovendien – zoals de verzoekende partij ook aanvoert in haar verzoekschrift – geeft de verwerende partij zelf uitdrukkelijk toe in de bestreden beslissing dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Immers kan in de bestreden beslissing letterlijk gelezen worden *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden.”*

De Raad kan op het eerste gezicht dan ook niet anders dan de verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel 8 van het EVRM geschonden is door de bestreden beslissing doordat er geen voorafgaandelijk grondig onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.2.10. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verwerende partij in haar verweernota stelt dat uit de motivering blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij alsook dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat niet gesteld wordt dat geen enkele motivering wordt gegeven of dat geen enkel onderzoek is gebeurd naar het gezinsleven van de verzoekende partij, doch wel dat het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, onzorgvuldig is, wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf lijkt bevestigd te worden door erop te wijzen dat een nog grondiger onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM zal plaatsvinden.

De verwerende partij meent dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand daar de beslissing om het huwelijk al dan niet te voltrekken hem toekomt en het advies van de procureur des Konings, slechts een advies betreft. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing nagelaten wordt te motiveren waarom met haar gezinsleven in België geen rekening dient te worden gehouden, dat enkel gewezen wordt op een weigering van een huwelijksaanvraag doch niet blijkt – niettegenstaande het voorliggen van een positief advies van het parket – waarom de relatie geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar de verwerende partij zich de vraag stelt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek nu de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gesteld dat niet tot gedwongen verwijdering zal worden overgegaan, alvorens nog bijkomend onderzoek dienaangaande zal worden uitgevoerd, wijst de Raad erop dat het afwijzen van onderhavige vordering tot schorsing ertoe zou leiden dat de bestreden beslissing ten uitvoer zou kunnen worden gelegd, zodat de verzoekende partij wel degelijk belang heeft bij haar kritiek.

Het betoog dat ingevolge de houding van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen absolute zekerheid kon bestaan nopens de nationaliteit van de verzoekende partij en aldus ook niet met volledige zekerheid kon worden vastgesteld naar welk land de verzoekende partij kon worden gerepatriëerd waardoor het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat er nog een onderzoek zal plaatsvinden in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM, doet evenmin afbreuk aan voormelde vaststelling. Ook de stelling dat een beslissing tot terugleiding aanvechtbaar is zodat de verzoekende partij over de mogelijkheid zal beschikken om bijkomend onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de controle van de Raad te onderwerpen alvorens gedwongen verwijderd te worden, doet hieraan geen afbreuk.

De overige uiteenzetting in de verweernota betreffende artikel 8 van het EVRM, betreffende onder meer het onderzoek of er een positieve verplichting was voor de staat om het recht op het gezinsleven te

handhaven en te ontwikkelen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in punt 3.2.7. Hoogstens betreft deze uiteenzetting een *a posteriori* motivering die niet kan worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

3.2.11. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De verzoekende partij zet haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat hij ten allen tijde teruggedreven zal worden naar Marokko, waardoor hij langdurig gescheiden wordt van zijn in België verblijvende levenspartner, met wie hij een duurzame relatie heeft en reeds geruime tijd samenwoont.

Dat immers vaststaat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker een ernstige schending uitmaakt van het art. 8 EVRM nu hij voor lange tijd onmogelijk een duurzame relatie en samenwoning in Marokko of in België kan hebben met zijn levenspartner, met wie hij een duurzame relatie heeft en met wie hij samenwoont te Aalst.

Dit betreft (emotionele) schade welke niet meer – of alleszins heel moeilijk- te herstellen is.

Dat, gelet op zijn opsluiting en gedwongen repatriëring naar Marokko, verzoeker in de onmogelijkheid verkeert gedurende lange tijd nog een privé-en gezinsleven te hebben in Marokko en in België.

Ook een gezinsleven in Marokko is niet mogelijk gezien de beroepswerkzaamheden van zijn levenspartner in België (zijn levenspartner is werkzaam bij NV (...) Belgium, gevestigd te 1930 Zaventem, Luchthaven Brussel nationaal) (cf. stuk 10).

Nu hij door de verwijderingsmaatregel teruggedreven wordt naar Marokko hij ernstige morele, psychologische en financiële schade zal lijden nu deze verwijderingsmaatregel t.a.v. hem volledig onterecht werd genomen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen.”

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief betreffende artikel 8 van het EVRM worden gevolgd in haar betoog dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. VERMANDER